

32.

Nařízení, vydané od ministerium práv dne 22. ledna r. 1853,

pro celou říši, vyjímajíc Hranici vojenskon,

jinžto se podle nejvyššího rozhodnutí od 16. srpna r. 1852 ustanovuje, pod kterými výminkami se rozsudkové královsko-sardinských úřadů soudních v právních věcech civilních a jiné rekvisice soudní úřadů těchto, když nabyli moci práva, mají v Rakousku vykonávati.

(Tamtéž č. 13.)

Poněvadž se v království Sardinském, prvé než se rozsudkové zahraničních úřadů soudních, v právních věcech soudních vynešení vykonají, vždy vyšetřuje, příslušeloli zahraničnému úřadu soudnímu v té věci zakročovati a nenili rozsudek jeho patrně nespravedlivý, vidí se ministerium práv podle nejvyššího zmocnění od 16. srpna r. 1852 naříditi, aby se také rozsudkové královsko-sardinských úřadů soudních, ježto vešli v moc práva, v Rakousku jen tehdy vykonávali a potahmo v těch zemích korunních, kde má ještě platnost patent od 28. června r. 1850, č. 254 zákonníka říšského, jen tehda klausulí vykonavací opatřovali, když nejen strana nebo řádný její zástupce za exekuci, potahmo za připojení klausule vykonavací byl žádal a sardinský úřad soudní k žádosti této psaní dožadací byl připojil, nébrž když prvé vyslyšením stran bylo vyšetřeno, příslušeloli úřadu zahraničnému zakročovati a nenili rozsudek patrně nespravedlivý.

Co se toho týče, má ona první instance, u které se bude za exekuci, potahmo za připojení klausule vykonavací žádati, obě strany krátce protokolem vyslyšeti a pak s výhradou rekursu rozhodnouti, máli se rozsudek vykonati.

Předpis tento nevztahuje se však na ty případy, když jest toliko činiti o vyslyšení svědkův, o ohledání nebo dobré zdání znalecův, o brání přísahy za příčinou nálezů královsko-sardinských úřadů soudních, a výkonové takové mají se, když za ně náležitým způsobem bylo žádáno, bez prodlení předsevziti.

Ustanovení v nařízení tomto obsažená o vykonávání v moc právní vešlých rozsudků, vynešených od soudů královsko-sardinských, nabudou však platnosti v království Lombardsko-Benátském teprv zároveň s císařským patentem od 20. listopadu r. 1852, č. 259 zákonníka říšského, od kteréž doby tedy dvorský dekret lombardsko-benátského senátu nejvyššího soudu, vydaný dne 24. října r. 1820, č. 2740, pozbude platnosti své.